

Nikkarin

O komiksu, ženách a hvězdoplavcích

text Natalie A. Rolko | foto Lukáš David

Zatímco většina kluků v jeho věku ujíždí na pařbách, Michal Menšík alias Nikkarin nasedá na metro a ujíždí domů, aby se mohl opět vrhnout do svého komiksového světa. Do nových dobrodružství, která nejčastěji zažívá se svým „druhým Já“ jménem Bo, hlavním hrdinou komiksové ságy **130**, kterou stvořil...

Zajímalo by mě, jak vznikl tvůj pseudonym Nikkarin...

Asi v šestnácti letech jsem vymýšlel fantasy příběh a potřeboval jsem jméno pro hrdinu. Zničehonic mě napadlo slovo Nikkarin. Zalíbilo se mi, a tak jsem si ho přivlastnil.

Je ti pětadvacet a už teď patříš ke špičce české komiksové scény. Na internetu jsem zjistila, že tvoje STOTŘÍČKA je rozprodaná. Jak ses ke komiksu vlastně dostal?

Já tu komiksovou scénu u nás vnímám trochu jinak. Zatímco například v Americe bych komiks přirovnal k velehoře, u nás je to spíš jen takový kopec. I ten má svůj vrchol, já k němu možná pomalu kráčím, ale ve srovnání se světem jsem vlastně jen vyrazil ze základního tá-

bora. Ke komiksu mě přivedl můj starší bratr, svým způsobem jsem k němu vzhlížel, a tak když on začal kreslit komiks, já musel taky.

Tvůj bratr dělá komiksy?

To ne, ale tenkrát nakreslil dvoustránkový komiks. On tím skončil a pro mě to byl začátek komiksové kariéry.

Máš nějaké komiksové vzory?

Nemůžu říct, že bych měl přímo vzory. Je tu jen spousta autorů, kteří mě nějakým způsobem ovlivnili. Kája Saudek, Moebius nebo Jiří Grus, ale i lidé mimo komiksové pole, jako jsou Hayao Miyazaki, kreslíř a režisér animovaných filmů, nebo Hideo Kojima, tvůrce úžasných videoher. Ti všichni a mnoho dalších jsou mémi učiteli.

Na youtube jsem zahlédla video, které si natočil pro značku Converse. Nevím, zda jsem to pochopila správně, ale ve videu byly jakoby odkazy na tvé inspirace v podobě různých městských artefaktů. Dopravní značka, metro...

Zhruba takhle to u mě funguje. Když jsme ten film dělali, filmaři se mě skutečně ptali na mé inspirace. Mě inspiruje cokoliv a pak si to přetvořím k svému obrazu. I proto jsem některé scény a obrazy do toho videa navrhoval sám. A tak se dopravní značka najednou změní v masku z mého komiksu nebo metro v bunkr.

Tvé kresby vzbuzují obdiv a respekt zároveň. Máš výtvarné vzdělání?

Jsem samouk.

Kolik ti bylo, když jsi udělal svůj první komiks? Sedm.

Od té doby uplynula řádka let. Schováváš si své komiksy?

Mám je doma poschovávány. Právě teď s Joachimem Dvořákem, majitelem nakladatelství

Labyrint, připravujeme nové vydání prvního dílu **STOTŘÍČTKY**. Čtenáři tam najdou novou bonusovou galerii s třinácti stránkami komiksu z doby, kdy mi bylo dvanáct let.

Jak ses dostal do Labyrintu?

Přes Tomáše Hibiho Matějčka (komiksový publicista, propagátor komiksu, který zemřel v roce 2009, pozn. red.) z občanského sdružení na podporu komiksu Sequence, který tehdy stál za Komiksfestem a zároveň úzce spolupracoval právě s Labyrintem.

Z Labyrintu znám Rudiše a Švejdika, kteří fungují jako autorská dvojice (ALOIS NEBEL).

Ty své komiksy děláš sám?

Jsem scenáristou a kreslím ve jedné osobě. Děláním autorské komiksy.

Jak dlouho trvá sestavit takový komiks, jako je například 130?

Způsob mé práce je běh na dlouhou trať. První díl jsem vymyslel přibližně půl roku, nakreslit to pak trvalo asi rok s různými přestávkami. Během toho jsem už promýšlel

zbytek ságy. Nakreslení každého dalšího dílu je pak časově, manuálně a vlastně i psychicky náročnější. Už několik let v tom komiksu žiju.

Určitě máš spoustu poznámek a zápisků...

Dříve jsem všechno nosil v hlavě, ale zjistil jsem, že to je hrozně namáhavé. Přibýlo slov i scény jsou náročnější. Takže jsem si začal rozepisovat dialogy a kreslím si návrhy interiérů a exteriérů, aby mi tam nevznikaly nepřesnosti, a abych tu samotnou kresbu příběhu měl snazší. Práci komiksového kreslíře se pořád učím.

Kdo bývá tvým prvním čtenářem?

Když se nad tím zamyslím, tak vlastně nikdo jako první čtenář u mě neexistuje. Mám ale kamarádku, se kterou chodíme kreslit do kavárny a tam se vzájemně vyjadřujeme k výtvarům toho druhého.

Mohl bys čtenářům Xantypy více přiblížit svou trilogii 130?

Ta trilogie nakonec bude mít čtyři díly. Je to příběh z postapokalyptického světa se spoustou sci-fi a fantasy prvků s příměsí humoru, ale i filosofie. Je to o putování hrdiny jménem Bo, jeho přátelích, tajemném výbuchu a dalších záhadách. Pochopitelně nechybí ani správní záporáci. Celé se to pak zamotává a vyústí epickými událostmi.

Je to o tobě?

Není, ale samozřejmě jsem do každé té postavy otiskl kus sebe. Dřív jsem si myslel, že Bo jsem já, jen s tím rozdílem, že on nemá mé špatné vlastnosti, ale ve skutečnosti jsem si uvědomil, že ho vlastně vůbec neznám.

A jaký jsi?

V práci mám jednu kolegyni a ta věří na znameňní zvěrokruhu. Říká, že jsem Beran. Řekl bych, že jsem relativně normální kluk, který chodí do práce, kreslí komiksy a hraje videohry.

Nevěděla jsem, že kromě kreslení ještě někde pracuješ. Myslela jsem, že máš na kontě miliony a svou vlastní kosmickou loď...

Není tomu tak. Jsem klidnější, když mám stálý příjem, a proto mám normální práci na půl úvazku, abych měl čas na kreslení. Kreslení komiksu je kolikrát opravdu vyčerpávající, a tak jsem rád, že můžu někde přepnout na jiný kanál, úplně se od toho oprostít a soustředit se na něco jiného. Kromě toho tam mám fajn kolegyně.

Máš štěstí na dámskou společnost?

Žiju v ženském světě.

Na tvém blogu jsem četla, že bydlíš s nějakou holkou a její vysušenou mrkví...

Bydlím se svojí přítelkyní a ve vedlejším pokoji jsou ještě dvě spolubydlící. Někdy tam je opravdový punk, takže sušená mrkev, kiwi, figurka Batmana nebo světelný meč za čtyřicet devět korun, to je na denním pořádku.

Jak ženy vnímáš?

Velmi pozitivně, líbí se mi, jsem rád v jejich společnosti... našťastí mám velice tolerantní přítelkyni.

Jak dlouho jste spolu?

Osm let.

A není ta přítelkyně virtuální?

Je analogová a žijeme v úžasné symbióze. Skvěle se doplňujeme. Je krásná, praktická a i po těch letech mě stále miluje, což je obdivuhodné, protože to se mnou není nejlépeší. Já bývám v mnoha ohledech pro reálný život skoro nepoužitelný. Maruško, jsi nejlepší!

Jak vykresluješ ženy ve svých komiksech?

Do komiksů se snažím kreslit hezké ženy. Není to v tom, že by si ty ostatní nezasloužily být obsazeny do mého příběhu, ale je to

do videoherního světa a podle toho tam platí určité zákonitosti.

Máš tendenci dělat i něco jiného kromě komiksů?

Rád bych ilustroval knížky, hrál v loutkovém divadle, chtěl bych pracovat na vývoji her a založit indie-folkovou kapelu.

Uvažoval jsi nad filmem?

Já ten svůj komiks beru tak trošku jako film, přece jen když něco kreslím, tak o tom mluvím jako o záběru kamery. Pokud bych to uměl, chtěl bych dělat animované filmy. A pokud by někdo měl natočit animovaný

Pokud bych to uměl, chtěl bych dělat animované filmy. A pokud by někdo měl natočit animovaný film podle mého komiksu, měli by to být jedině Japonci.

proto, že kreslit hezké mě víc baví. A nejspíš to je i snadnější. A pokud se ženy v mých komiksech někomu nelíbí, není to těmi ženami, ale mýma rukama.

Můžeš nám prozradit, na čem teď pracuješ?

Pracuji na třetím díle **STOTŘÍČTKY**, který se bude jmenovat **ČAS HVĚZDOPLAVCŮ**. Zároveň pracuji na komiksovém gamebooku pro Brutto, což je již delší dobu trvající projekt opět od Labyrintu.

Gamebook? To slyším poprvé...

Gamebook je druh knížky, v níž je čtenář sám hrdinou příběhu a sám se v určitých místech děje rozhoduje, jak se zachovat nebo kterým směrem se vydat. A já tento koncept převádím do komiksové formy. V mém příběhu čtenář „hraje“ tři postavy – elfa, čaroděje a barbara. Celé jsem to zasadil

film podle mého komiksu, měli by to být jedině Japonci.

Jak vypadá tvůj den bez komiksů?

Já jsem buď v práci nebo kreslím. Ale samozřejmě se snažím trávit čas s přáteli v reálném světě. Nemají to se mnou ale snadné, protože ve finále kreslím v kavárně i na beerfestu. Měl bych víc vyrazet do přírody, musím na tom ještě zapracovat.

Kdy se obvykle probouzíš?

Když nemusím do práce, tak mezi devátou a jedenáctou. Ale i když se probudím v devět, z postele vylezu až v jedenáct. Po ránu se cítím jako praštěný kladivem. Nejsem schopen hned vstát, a tak si v té posteli jenom tak ležím a surfuji na internetu. No, a když se proberu, pokusím se pracovat. Záleží na tom, jak se právě dokážu soustředit. ■

